

Szikra János
UDVAROL A LEVEGŐBEN

Holtak lelke röpköd a darazsakban,
holt lelkek darazsai döngnek –
ülök a virágzó akác alatt,
sosem látott nagyapám
dong köröttem nagyanyámmal,
a későbbi Mamuskának
udvarol a levegőben,
aki eldugta a narancsot
anyám szerint az unokái elől,
de most még,
de most már csak
döngnek, zümmögnek,
duruzsolnak az időtlen nyárban,
részegen kerülgetik egymást,
bűvölten bámulják a másik mozaikszemét,
holtak lelke röpköd a darazsakban,
holt lelkek darazsai döngnek –
tetőtől talpig akácvirágban
nézem néhai nagyapám
s nagyanyám légi keringőjét,
sürgetném őket,
hisz többszáz visszavonhatatlan
hülyeségnek kell még a múltban megtörténnie,
hogy Mamuska az ígért csirkepörkölt helyett
Kati nővérem szemét
grízes tésztával szúrja ki.

TIEDENYÉM

Amikor először horzoltam ajkadra
azt a csóknak sem igen *alítható*
szinte morzsányi vágy-falatot
markom még nem birtokolgatta
dúsan hullámzó emlőidet
aztán te merevítetted vesszőmre az óvszert
s néha én vittem ki a szivárgó betétet
élvezz el rajtam élvezz el bárhol
mellemen hasamon ágyékomon
apró csók-falatokkal becézgettem a szádat
percig sem latolva
meddig maradok
maradsz tiedenyém
odaadtad a mindenségnek magad
fekete láng csapott ki öledből
szénné égette vágyamat
már génjeimben éreztem a kezdetektől
te leszel
te voltál –
te
csak te vagy

LÁNYKÉRÉS

Szeretem a habozó nőket
nem sietik el az ölelést
nem adják olcsón a szerelmet
napokig tűnődnek a válasz előtt
nem hagyják hogy sokáig fogd a kezük
dúsan tenyésző főúri kertek
buja növényeire emlékeztetnek
csak a zöld száz árnyalata
tud így a húsodba kapni

érzékeidbe tépni
szemedbe horzsolni véresen
mint mikor illatos térdükhöz érsz
s ölükből lúdbőrizik a gyapjacska is
aztán a legváratlanabb évszakban
hónapban a leglehetősebb pillanatban
egy borongó konyha mélyén
megadva maguk biccentenek
a hosszan tűnődő habozó lányok a múltban
akiket szeretek benned
ha először mártod az ecsetet a kébbe
a tél végi napon a sárgába
sűrű véredbe estefelé
és beleborzongok a gyönyörűségbe
húsz évvel előbb a létrán
amikor némi habozás után
ennyit mondasz igen

TAVASZ A KERTBEN

Somának

Öt-hat macskát ástam el
a kertben másfél évtized alatt,
valamennyi dicstelenül múlt ki:
Girhes, Jómadár, Komcsi, Celofán,
a többire nem emlékszem,
öt-hat macska sülyedt el kertünkben,
oszlott szét a humuszban a meggy
s a törpe körtefa között.

Már kibomlott az alma, az irigy
sárgabarack, a szilvagally is feslik,
menyasszony-fátylasan hasadozik,

pár hét még s a hajnali harmatból
Balassi paripája gyönyörű Pünkösdt,
harsogó rózsát nyerít.

Nyulunk, *Bobek* is megpihent,
az aranyvessző sorfala előtt
fehér kő örzi nyughelyét.

Fölötte csöndre inti az ágakat a szél.

A TISZÁNÁL MÉG AUGUSZTUS VOLT

levél debrecenbe

Mintha egy talponálló közönsége káromkodna bennem
virradattól estig varjak kárognak a kertben
s még éjszaka is vadludak rikoltoznak a tó fölött az égen –
akár egy kínai költő versében
lehullt az utolsó diólevél
cserrel és bükkal *étetem* a kályhát
délután még szikrázik a nap
debrecenből telefonál a barátom –
ó mikor még tokajban *vidámkodtunk*
zolival és gézával és dzsóval
ágotával anikóval
húsz éve már jó dusa lajos –
egyikünk fejét sem kapálta le még a halál
nem rúgott szívgyödrön a depresszió
a tiszánál még augusztus volt
hellyel-közzel már őszelő
de szívünkben bukfencező nyárvég
nem káromkodtak a varjak sem a kertben
nem rikoltoztak vészjósón a mennyei ludak

BARÁTOM CIPŐJE

Negyvennégy éve nem láttam
magas szárú, fűzős bőrcipőjét.

Minden évszakban ezt viselte,
ebben hordta az újságot a hetedik kerületben,
s néha a régi gettó egyik sikátorában
(pontosan emlékszem) két forint
nyolcvan fillérért megfoltoztatta.

Talán a Dohány utcában lehetett...

...és volt, aki Amerikába vágyott,
s egy zárkában rothadt hónapokig,
a másik a Börzsöny erdeibe dezertált sorsa elől
vagy Gödöllő homokdombjai nyelték el örökre,
s volt, kit egy részeg katona rúgott szívgödrön Szentendrén,
és barátném gyönyörű arcába harapott a rák,
s volt, több is volt,
ki a falánk berlini buziké lett a tévétorony alatt,
más az irodalom leszbikus nagykövetévé léptette elő magát,
s volt, ki egy bácskai kacsaúsztatóba
vagy egy asszony húsába fulladt bele...

Ez volt az egyetlen cipője.
Amíg a suszter varrta,
zoknis lábfeje egy kézbesítésre váró
Népszabadságon pihent.